

## เรื่องเล่าดีๆของคนดีๆ

เวลา 4-5 ปี ที่ได้ทำงานสำหรับบางคนอาจดูไม่มีค่าอะไรนัก แต่สำหรับฉันช่วงเป็นเวลาที่ดีและมีค่ามากที่สุดที่ได้เข้ามาทำงาน ณ. รพ.ค่ายสุรนารีนี้ และได้รู้จักกับเพื่อนร่วมงานดีๆ ได้เรียนรู้การทำงานต่างๆทางการพยาบาล แต่เหนือสิ่งอื่นใดจะเท่าเรียนรู้จัก คน ซึ่งมีหลากหลายแบบแล้วแต่เราจะเลือกมอง แต่ในแบบที่ฉันได้พบเห็นนี้เป็นต้นแบบที่ดีเท่ากับระยะเวลา 4-5 ปี ที่ได้พบและไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ถ้าเอ่ยชื่อ จ.ส.อ.หญิง ประดิพัทธ์ มวลสุข (คงไม่มีใครรู้จัก) หรือที่เราเรียกว่า “พีแอร์” ตั้งแต่ที่ฉันเข้าทำงานตั้งแต่วันแรกจนถึง ณ. วันนี้ พีแอร์ ไม่เคยเปลี่ยน นั่นคือความดี มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือทุกคน (โดยไม่หวังผลตอบแทนด้วยนะ) แต่สิ่งหนึ่งที่เรารู้ว่าพีทำไปทำไม คำตอบคือ “ถ้าเห็นใครมีความสุขจากสิ่งที่เราได้ช่วยเหลือก็มีความสุขแล้ว” นอกเหนือจากเรื่องงานแล้วมีใครๆก็รู้ว่า ทั้งทุ่มเท เอาใจใส่ รวมถึงความรับผิดชอบสูงไม่มีใครเกิน (หากใครอยู่ใกล้ๆ ก็สามารถสัมผัสได้เลยได้โดยไม่ต้องถามใคร) ก็เป็นตัวอย่างให้น้องๆ ทุกคนทำเป็นแบบอย่าง แต่ก็พยายามอยู่หลายครั้ง ก็ขอเป็นครึ่งหนึ่งของพีก็พอใจมากแล้ว ฉันจำวันแรกได้แม่นทีเดียว พีแอร์ เป็นพี่เลี้ยงสอนงานทุกอย่างโดยทุ่มหมดตัว ป้อนทุกอย่างเท่าที่ป้อนได้ เหตุผลคือ อยากเห็นน้องได้สิ่งดีๆไปให้หมดและบุคลากรที่มีคุณภาพ และสิ่งนี้ก็ส่งผลมายังน้องๆเองก็คือสิ่งที่พีแอร์ต้องการ ซึ่งมันก็เป็นจริงถ้าถามว่าสิ่งที่พีแอร์ให้เรา จำเป็นต้องถ่ายทอดมาเป็นคำพูดไหมตอบเลยว่าไม่จำเป็น เพราะถ้าทุกคนได้มาร่วมงานกับผู้หญิงเก่งคนนี้แล้ว ทุกคนสามารถรับรู้ว่าการรักในงานเป็นเช่นไร ไม่จำเป็นต้องพูดออกมา แต่พีแอร์ลงมือทำให้น้องๆได้เห็นทุกครั้ง พีแอร์บอกเสมอว่าไม่จำเป็นต้องให้ใครเห็นแต่เราทำออกมาจากใจเท่านี้ เราก็มีความสุขมากพอแล้ว

คำพูดหนึ่งที่ฉันคิดว่าเราสามสรณนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุขก็คือเราไม่จำเป็นต้องรอให้ใครมาทำให้เรา หากเราสามารถทำให้เขาก่อนได้ก็รีบทำ นั่นแหละคือความสุขของพีที่ได้เห็นว่าเขามีความสุขจากสิ่งที่เราได้ทำให้กับเขา หากเราทุกคนคิดได้แบบนี้คงมีแต่ผู้ให้ ซึ่งผู้ให้ย่อมเป็นที่รักอยู่แล้วแหละคือผู้หญิงเก่งที่เป็นผู้ให้ตัวจริง